

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 9 maja 2016 r. (znak: ENS/15/021128312) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił A. A. prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Organ rentowy do pracy w szczególnych warunkach nie uwzględnił okresu zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. od 1 września 1975 r. do 27 października 1976 r. oraz od 21 października 1978 r. do 30 września 1983 r. na stanowisku kierowca ciągnika rolniczego kołowego wskazując, że praca w warunkach szczególnie uciążliwych nie jest tożsama z pracą w warunkach szczególnych określonych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Organ rentowy stwierdził, że praca na stanowisku kierowcy ciągnika wykonywana przez ubezpieczonego w latach 1975 – 1983 przy pracach polowych była pracą w branży „rolniczej”, a nie w branży „transportowej”.

/decyzja – k. 38 – 38 odwrót plik II akt ZUS/

A. A. w dniu 10 czerwca 2016 r., działając za pośrednictwem profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, złożył odwołanie od w/w decyzji z dnia 9 maja 2016 r., zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie mu prawa do emerytury. Pełnomocnik wnioskodawcy wniósł także o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

/odwołanie – k. 2–5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podając te same argumenty, co w zaskarżonej decyzji.

/odpowiedź na odwołanie – k. 6-7/

Na rozprawie w dniu 17 listopada 2016 r. wnioskodawca poparł odwołanie natomiast pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/e-protokół rozprawy z dnia 17 listopada 2016 r., czas nagrania: 00:37:47 – 00:38:08 – płyta CD – k. 43/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. A. urodził się (...)

/bezsporne/

W dniu 7 marca 2016 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1–4 plik II akt ZUS/

W okresie od 1 września 1975 r. do 27 października 1976 r. oraz od 21 października 1978 r. do 30 września 1983 r. A. A. był zatrudniony w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. (później Spółdzielnia Usługowo-Handlowa (...) w D.) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnikowego.

/umowa o pracę z 01.09.1975 r. – akta osobowe wnioskodawcy – koperta k. 33; świadectwo pracy z 15.01.2015 r.- k. 20 plik II akt ZUS/

Od 28 października 1976 r. do 18 października 1978 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/bezsporne/

Wnioskodawca nie był członkiem ww. Spółdzielni Kółek Rolniczych tylko jej pracownikiem.

/bezsporne/

Podczas całego spornego okresu zatrudnienia w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. (później Spółdzielnia Usługowo-Handlowa (...) w D.) ubezpieczony pracował w transporcie jako traktorzysta (kierowca ciągnika kołowego) realizując świadczone przez (...) usługi transportowe. Woził piach ze żwirowni na drogi, wały i budowy, rury, kręgi studienne i inne materiały budowlane, buraki cukrowe z pól do cukrowni oraz odpady produkcyjne z cukrowni. Piach był wożony na odległości 10-20 km. Ponadto wnioskodawca jeździł na budowy przez cały rok, również zimą, dowożąc materiały budowlane m.in. do K.. Woził również wapno, które było przywożone przez kierowców ciągników z S.. Ciągniki Spółdzielni były również wynajmowane do transportów do innych firm, a ich obsługą zajmowali się pracownicy Spółdzielni, w tym również skarżący. W okresie zimowym zajmował się odśnieżaniem dróg publicznych przy użyciu dołączanego do ciągnika pługa i rozsiewacza soli. Ww. praca była wykonywana przez wnioskodawcę w pełnym wymiarze czasu pracy i przez cały rok.

/zeznania świadka M. B. – e-protokół z rozprawy z 17.11.2016 r., czas nagrania: 00:19:55 – 00:27:24 – płyta CD – k. 42; zeznania świadka K. S. - e-protokół z rozprawy z 17.11.2016 r., czas nagrania: 00:32:28 – 00:41:09 – płyta CD – k. 42; zeznania wnioskodawcy – e-protokół z rozprawy z 17.11.2016 r., czas nagrania: 00:03:18 – 00:12:40 oraz 00:42:22 – 00:43:26 - płyta CD – k. 42/

W okresie nasilenia prac polowych, po zakończeniu prac transportowych, dodatkowo - w godzinach nadliczbowych - wnioskodawca wykonywał również prace polowe takie, jak: opryski (każdego roku w maju przez 2-3 tygodnie), spulchnianie (talerzowanie) gleby po żniwach, zbieranie buraków z pól oraz sporadycznie orka. Opryski musiały być wykonywane w godzinach wieczornych z uwagi na ochronę owadów (żeby nie truć np. pszczoł). W tym okresie dobowy wymiar czasu pracy wnioskodawcy wynosił 15-16 godzin. Prace polowe były wykonywane tylko w godzinach nadliczbowych, gdyż firmy pracowały do godziny 15.00 i po tej godzinie nie można już było wykonywać prac transportowych. Spółdzielnia chcąc zarobić więcej pieniędzy tak organizowała pracę, żeby w normatywnym czasie pracy, kiedy były otwarte jeszcze różne przedsiębiorstwa, wykonywane były jedynie prace transportowe, a po godzinach prace polowe. Takie rozłożenie czasu pracy odpowiadało również pracownikom, którzy biorąc dodatkowe godziny na prace polowe, mogli zarobić wyższe kwoty, z uwagi na dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych.

Łączny wymiar dodatkowych prac polowych wykonywanych przez wnioskodawcę w skali roku wynosił około miesiąca. Za tę pracę wnioskodawca uzyskiwał dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

/zeznania świadka M. B. – e-protokół z rozprawy z 17.11.2016 r., czas nagrania: 00:19:55 – 00:27:24 – płyta CD – k. 42; zeznania świadka K. S. - e-protokół z rozprawy z 17.11.2016 r., czas nagrania: 00:32:28 – 00:41:09 – płyta CD – k. 42; zeznania wnioskodawcy – e-protokół z rozprawy z 17.11.2016 r., czas nagrania: 00:03:18 – 00:12:40 oraz 00:42:22 – 00:43:26 - płyta CD – k. 42/

Spółdzielnia Usługowo-Handlowa (...) w D. w likwidacji wystawiła w dniu 15 stycznia 2016 r. świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach i wskazała, że podczas zatrudnienia w Spółdzielni w okresie od 1 września 1975 r. do 27 października 1976 r. oraz od 21 października 1978 r. do 30 września 1983 r. A. A. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace kierowcy ciągnika rolniczego kołowego wymienione w dziale VIII, poz. 3, pkt 1 wykazu A stanowiącego załącznik do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach pracy Resortu (...).

/świadectwo wykonywania prac w szczególnych warunkach z 15.01.2016 r. – k. 21 plik II akt ZUS/

Wnioskodawca posiada uprawnienia do kierowania pojazdami następujących kategorii: A i T – od 30 lipca 1973 r., B – od 17 maja 1980 r.

/bezsporne/

Obecnie wnioskodawca nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

/bezsporne/

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł ponad 25 lat.

/bezsporne - wyliczenia ZUS/

Organ rentowy, jako okres pracy w warunkach szczególnych – poza spornym okresem - uwzględnił wnioskodawcy łączny okres pracy w wymiarze 14 lat, 9 miesięcy i 23 dn.

/bezsporne/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych dowodów zarówno w postaci dokumentów, jak i częściowo na podstawie osobowych źródeł dowodowych w postaci zeznań dwóch świadków M. B. i K. S., pomijając jednak, wobec nieprzydatności, zeznania świadka Z. Ł., który nie pracował razem z wnioskodawcą w spornym okresie i nie miał wiedzy na temat charakteru czynności wykonywanych przez niego w ramach pracy na stanowisku traktorzysty, a zeznawał jedynie ogólnie o zasadach funkcjonowania (...)ów. Zeznania świadków M. B. i K. S. – osób niezainteresowanych rozstrzygnięciem sprawy na korzyść którejkolwiek ze stron, a jednocześnie pracowników tego samego zakładu w tym samym czasie co wnioskodawca - nie budzą natomiast wątpliwości przy ocenie ich wiarygodności, nie są sprzeczne wzajemnie ze sobą, ani z zeznaniami wnioskodawcy, czy też z treścią załączonych do akt sprawy dokumentów; przeciwnie - wzajemnie ze sobą korespondują. W ocenie Sądu zeznania ww. świadków i wnioskodawcy oraz świadectwo pracy w szczególnych warunkach ubezpieczonego potwierdzają jednoznacznie, że ubezpieczony w spornym okresie czasu pracował jako kierowca ciągnika wykonując prace transportowe, a w godzinach nadliczbowych również prace polowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie i jako takie skutkuje zmianą zaskarżonej decyzji.

W myśl art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Zaś ust. 2 w/w przepisu stanowi, że emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 ust. 1 w/w ustawy, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 – 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1.

Według treści § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.) za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudniania” uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia. Pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn;
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Powołany wykaz wskazuje wszystkie te prace w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. Analiza treści wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. wskazuje, że do prac w warunkach szczególnych należą wymienione w dziale VIII (zatytułowanym „W transporcie i łączności”) pod poz. 3 „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”.

Stosownie zaś do treści § 2 ust. 1 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach w nim określonych są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest - w myśl § 2 ust. 2 - świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione według określonego wzoru lub świadectwo pracy, w którym zakład pracy stwierdza charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie emerytury z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca spełnił warunki do uzyskania emerytury w zakresie wymaganego wieku (ukończone 60 lat) i ogólnego stażu pracy (co najmniej 25 lat). Jako okres pracy w warunkach szczególnych organ rentowy ostatecznie zaliczył wnioskodawcy okres pracy w łącznym wymiarze 14 lat, 9 miesięcy i 23 dni. Spór dotyczył natomiast okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. (później Spółdzielnia Usługowo-Handlowa (...) w D.) od 1 września 1975 r. do 27 października 1976 r. oraz od 21 października 1978 r. do 30 września 1983 r. na stanowisku traktorzysty/kierowcy ciągnikowego. Odmowa uwzględnienia przez organ rentowy wymienionych okresów zatrudnienia wynikała z tego, że – zdaniem ZUS - praca na stanowisku kierowcy ciągnika wykonywana przez ubezpieczonego w latach 1975 – 1983 przy pracach polowych była pracą w branży „rolniczej”, a nie w branży „transportowej”.

Odnosząc się do powyższej spornej kwestii należy w pierwszej kolejności zwrócić uwagę, że świadectwo pracy w warunkach szczególnych, wydane pracownikowi przez pracodawcę z zachowaniem warunków przewidzianych normą § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., stanowi domniemanie i podstawę do przyjęcia, iż okres pracy w nim podany jest okresem pracy w warunkach szczególnych. Samo jednakże posiadanie świadectwa pracy potwierdzającego wykonywanie zatrudnienia w warunkach szczególnych organu rentowego nie wiąże i nie przesądza automatycznie o przyznaniu świadczenia emerytalnego na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w postępowaniu sądowym traktuje się jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki może być więc weryfikowany pod kątem prawdziwości wskazanych w nim faktów /por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. III AUa 3113/08, opubl. LEX nr 552003; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 30 listopada 2006 r. sygn. III AUa 466/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Apelacyjnego w Katowicach rok 2007, Nr 3, poz. 8; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 24 września 2008 r. sygn. III AUa 795/08, opubl. Orzecznictwo Sądów Apelacji B. rok 2008, Nr 4, str. 60/.

Jednocześnie w judykaturze ugruntowane jest stanowisko, iż regulacja § 2 statuująca ograniczenia dowodowe nie ma zastosowania w postępowaniu odwoławczym przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. W konsekwencji okoliczność i okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach sąd uprawniony jest ustalać także innymi środkami dowodowymi niż dowód z zaświadczenia zakładu pracy, w tym nawet zeznaniami świadków /por. uchwała Sądu Najwyższego z 27 maja 1985 r. III UZP 5/85; uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984 r. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z 30 marca 2000 r. II UKN 446/99, opubl. OSNAPiUS 2001, nr 18, poz. 562/.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej oraz zeznania zgłoszonych świadków i samego wnioskodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał dostateczne podstawy do tego, aby pracę świadczoną przez odwołującego się w Spółdzielni Kółek Rolniczych w D. (później Spółdzielnia Usługowo-Handlowa (...) w D.) od 1 września 1975 r. do 27 października 1976 r. oraz od 21 października 1978 r. do 30 września 1983 r. na stanowisku traktorzysty/kierowcy ciągnikowego zaliczyć do prac w warunkach szczególnych.

Lektura dotyczących spornego okresu dokumentów wskazuje, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowiskach traktorzysty i kierowcy ciągnikowego. Wykonywanie przez wnioskodawcę pracy kierowcy ciągnika - traktorzysty potwierdziły również zeznania słuchanych w sprawie świadków. Na ich podstawie, a także zeznań samego wnioskodawcy, Sąd ustalił, że w spornym okresie pracy wnioskodawca wykonywał pracę w transporcie jako kierowca ciągnika. Woził piach ze żwirowni na drogi, wały i budowy, rury, kręgi studzienne i inne materiały budowlane, buraki cukrowe z pól do cukrowni oraz odpady produkcyjne z cukrowni. W okresie zimowym zajmował się odśnieżaniem dróg publicznych przy użyciu dołączanego do ciągnika pługa i rozsiewacza soli. Była to praca w pełnym wymiarze czasu pracy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy potwierdził, że pracę traktorzysty w spornym okresie wnioskodawca wykonywał stale, tj. codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy, tj. co najmniej przez 8 godzin dziennie - w wymiarze pełnego etatu w ramach stosunku pracy.

Prace polowe przy użyciu ciągnika kołowego takie, jak: opryski (każdego roku w maju przez 2-3 tygodnie), spulchnianie (talerzowanie) gleby po żniwach, zbieranie buraków z pól oraz sporadycznie orka były wykonywane przez wnioskodawcę dodatkowo - w godzinach nadliczbowych - w okresie nasilenia prac polowych - po zakończeniu prac transportowych. Opryski musiały być wykonywane w godzinach wieczornych z uwagi na ochronę owadów (żeby nie truć np. pszczoł). W tym okresie dobowy wymiar czasu pracy wnioskodawcy wynosił 15-16 godzin. Prace polowe były wykonywane tylko w godzinach nadliczbowych, gdyż firmy pracowały do godziny 15.00 i po tej godzinie nie można już było wykonywać prac transportowych. Spółdzielnia chcąc zarobić więcej pieniędzy tak organizowała pracę, żeby w normatywnym czasie pracy, kiedy były otwarte jeszcze różne przedsiębiorstwa, wykonywane były jedynie prace transportowe, a po godzinach prace polowe. Takie rozłożenie czasu pracy odpowiadało również pracownikom, którzy biorąc dodatkowe godziny na prace polowe mogli zarobić wyższe kwoty z uwagi na dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych.

Łączny wymiar dodatkowych prac polowych wykonywanych przez wnioskodawcę w skali roku wynosił około miesiąca. Za tę pracę wnioskodawca uzyskiwał dodatkowe wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych.

Wnioskodawca był pracownikiem ww. spółdzielni, natomiast nie był jej członkiem. Wnioskodawca posiadał kwalifikacje do kierowania tego typu pojazdami - prawo jazdy kategorii T, zezwalającą na kierowanie ciągnikiem rolniczym, posiadał od 30 lipca 1973 r.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma przeszkód, aby zaliczyć prace transportowe wykonywane przez wnioskodawcę do stażu pracy w warunkach szczególnych, mimo że ubezpieczony pracował w spółdzielni rolniczej, a nie w przedsiębiorstwie transportowym. Transport jest działem gospodarki, związanym z przemieszczaniem ludzi i ładunków w przestrzeni przy wykorzystaniu odpowiednich środków transportu. Transport, w szczególności transport towarowy, jest przy tym ściśle powiązany z pozostałymi działami gospodarki, przy czym niejednokrotnie jest on wykonywany nie tylko przez podmioty gospodarcze (przedsiębiorstwa, firmy), których przedmiotem działalności są wyłącznie usługi transportowe i które z tego powodu nie są przyporządkowane do tego właśnie działu gospodarki. Prace kierowców ciągników w transporcie wymienione zostały w dziale VIII poz. 3 wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. Skoro więc skarżący wykonywał de facto prace transportowe, to nie ma przeszkód, aby zakwalifikować je jako wykonywane w warunkach szczególnych, choć niewątpliwie Spółdzielnia Kółek Rolniczych nie była przedsiębiorstwem transportowym.

Przyporządkowanie w przywołanym wykazie danego rodzaju pracy do określonej branży ma istotne znaczenie dla jej kwalifikacji jako pracy w warunkach szczególnych (stanowiskowo-branżowy charakter wykazu), jednakże chodzi tu o narażenie procesami technologicznymi stanowiska pracy na czynniki szkodliwe, wynikające ze specyfiki danego działu przemysłu. Bowiem w sytuacji gdy stopień uciążliwości nie wykazuje żadnych różnic w zależności od branży, to brak jest podstaw do negocjowania kwalifikacji pracy, jako pracy w warunkach szczególnych tylko dlatego, że w załączniku do rozporządzenia praca ta przyporządkowana została do innego działu przemysłu. Oznacza to, że zasadą jest przyporządkowanie określonego pracodawcy do danej branży przemysłu, gdyż uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia wynika właśnie z owej branżowej specyfiki. Odmówić trzeba wówczas waloru pracy w szczególnych warunkach pracy na podobnym stanowisku wykonywanej w innym dziale przemysłu lub gospodarki (tak Sąd Najwyższy również wyroku z dnia 26 marca 2014 r., II UK 368/13, LEX nr 1458633). Nie jest to jednak reguła bezwzględna, ponieważ dopuszcza się możliwość uznania pracy za wykonywaną w szczególnych warunkach także w sytuacji, gdy zakład zatrudniający ubezpieczonego nie należy do określonej branży - według nomenklatury przyjętej w rozporządzeniu, ale wykonuje zadania całkowicie odpowiadające branżowej specyfice (zob. także wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 2014 r., I UK 337/13, LEX nr 1458817, z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 314/13, OSNP 2015 Nr 5, poz. 66).

(podobne stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 27 stycznia 2016 r. III AUa 900/15; LEX nr 2008341).

W niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, że wnioskodawca wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy czynności transportowe, a zatem cały sporny okres winien zostać zaliczony do pracy w warunkach szczególnych. Mając na uwadze, że organ rentowy uznał jako okres pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych 14 lat, 9 miesięcy i 23 dni, zaś wnioskodawca w toku postępowania udowodnił dalszy okres pracy jako traktorzysta w transporcie od 1 września 1975 r. do 27 października 1976 r. oraz od 21 października 1978 r. do 30 września 1983 r. tj. w wymiarze 6 lat 1 miesiąc i 7 dni, uzasadnione jest przyjęcie, że w odniesieniu do wnioskodawcy spełniona została przesłanka posiadania co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych. Nawet jeżeliby odjąć od wskazanych okresów, okresy miesięcznych prac polowych w roku (co w ocenie Sądu Okręgowego nie jest uzasadnione, bo prace te były wykonywane poza normatywnym czasem pracy), to dodatkowy staż pracy w warunkach szczególnych zmniejszyłby się jedynie o 7 miesięcy, co nadal nie zmienia faktu spełnienia przesłanki posiadania co najmniej 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

Na podstawie art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do emerytury powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jej nabycia. Zgodnie zaś z art. 129 ust. 1 świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Wnioskodawca z wnioskiem o emeryturę wystąpił w dniu 7 marca 2016 r., jednak wymagany wiek emerytalny osiągnął dopiero w dniu 4 kwietnia 2016 r.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał A. A. prawo do emerytury od dnia 4 kwietnia 2016 r., to jest od dnia ukończenia 60 roku życia.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć organowi rentowemu, wypożyczając akta rentowe.

/RP/